

LBRIS

We know
books

Heidi, fetita muntilor

Adaptare de

Lisa Regan

Ilustrații de

Joëlle Dreidemy

Traducere din limba engleză de
Daşa Suci

Editura Paralela 45

Minunaților mei părinți.
Vă iubesc mult, LR
Dragii mele prietene Aurore, JD.

LBRIS | We know books

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Heidi, fetița munților / adapt. de Lisa Regan; il. de Joëlle Dreidemy;
trad. din lb. engleză de Dașa Suci. - Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3602-7
I. Regan, Lisa (adapt.)
II. Dreidemy, Joëlle (il.)
III. Suci, Dașa (trad.)
087.5

Heidi
Adaptare după povestea scrisă de Johanna Spyri

Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45
Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177
Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918
Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492
E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45
E-mail: tipografie@edituraparelela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

Sus, în munți 4

CAPITOLUL 2

Mai multe vizite 16

CAPITOLUL 3

Lucruri noi 27

CAPITOLUL 4

Fantomă din casă 37

CAPITOLUL 5

Peter merge la școală 48

CAPITOLUL 6

Prieteni îndepărtați 56

De la poalele munților, printre pajiști verzi, pe lângă copaci maiestuoși, șerpuiește o cărăruie care conduce spre înălțimi călătorul – însă doar pe cel cu destul aer în plămâni și destulă energie ca să ajungă atât de departe.

Pe această potecă, într-o dimineață însorită de iunie, mergeau două fete. Una tânără, înaltă și voinică, o trăgea de mână pe cealaltă, o fetiță de cinci ani cu părul negru și cârlionțat. Deși fața îi este bronzată, se vede limpede că micuța are bujori în obraji.

Nu e de mirare că obrajii ei sunt aprinși, întrucât Heidi, căci așa o cheamă pe fetiță, fusese îmbrăcată cu toate hainele pe care le avea, în ciuda căldurii de afară.

Cealaltă fată e Dete, mătușa lui Heidi. Ea urcă poteca de munte fără să se oprească. O femeie cu înfățișare blândă le ajunge din urmă.

— Asta-i fetița surorii tale, cea care a rămas orfană?

— Da, a răspuns Dete, o duc să stea cu Unchiul.

— N-ai minte, Dete? O să vă expedieze înapoi imediat! El nu vorbește cu nimeni și n-o s-o accepte niciodată pe fetiță să locuiască împreună cu el!

— Totuși, e bunicul ei și trebuie să-și facă datoria, a răspuns Dete răsufilând din greu.

Și au urcat mai departe, tot mai sus, până când fetița s-a gândit că poate chiar să atingă norii, doar ajunseseră la mare înălțime. Micuța a luat-o înainte, s-a asigurat că Dete o urmează și s-a jucat fericită cu caprele care behăiau și țopăiau prin iarbă.

O aștepta pe Dete, când un fluierat ascuțit a făcut-o să tresară. S-a uitat împrejur și a zărit un băiat înalt și subțirel, care urca pe munte, prin iarbă, ajutându-se de un băț. La chemarea lui, caprele s-au grăbit către el, ciocnindu-se de picioarele băiatului și îmbrâncindu-l.

Heidi era prea încălzită ca să mai poată vorbi. S-a cocoțat pe o piatră și a scos de pe ea hainele în plus, rămânând doar în cămașa de zi. Peter, îngrijitorul de capre, a zâmbit când a văzut-o cum își împăturește lucrurile cu grijă. Apoi, ea a urcat lângă el și i-a pus o sumedenie de întrebări despre capre și munți.

Într-un sfârșit, Dete a ajuns găfâind lângă ei.

— Ce ți-a venit să te dezbraci? a strigat ea.

— Nu vreau așa de multe haine, a răspuns Heidi.

Dar le-am pus bine... pentru tine.

A arătat spre teancul ordonat cu atenție. Dete le-a luat și a tras-o pe fetiță după ea.

Au mai urcat timp de încă cincizeci de minute. În cele din urmă, au ajuns la o căsuță așezată pe o stâncă, în bătaia vântului și a soarelui. În spatele ei, muntele se înălța abrupt, iar trei brazi bătrâni își aruncau umbra peste acoperișul locuinței.

Omul pe care tot satul îl numea „Unchiul” stătea în fața căsuței și privea liniștit în vale.

Heidi s-a îndreptat spre el zâmbind și i-a întins mâna.

— Bună seara, bunicule! a spus ea politicos.

— Măi, măi! a răspuns el morocănos. Ce vrea să-nsemne asta?

A privit-o pe Heidi lung pe sub sprâncenele sale stufoase. Micuța s-a holbat la barba deasă și la fața îmbătrânită, neputând să-și ia ochii de la bătrân.

Dete a pus mâna pe spatele lui Heidi și a început să-i explice bunicului de ce avea nevoie de ajutorul lui. I-a spus că avusese grijă de fetiță din momentul în care părinții acesteia se prăpădiseră, dar i se oferise de curând o slujbă excelentă în Germania, pe care nu a putut să o refuze. Venise vremea ca bunicul lui Heidi să-și ia rolul în primire, căci ea cu siguranță făcuse mai mult pentru îngrijirea fetei decât îi cerea datoria de mătușă.